

STATSMINISTERENS KONTOR

Pressemelding

Nr.: 173/1998
Dato: 28. desember 1998
Sperrefrist:

STATSMINISTEREN SVARER VERDIKOMMISJONEN

Statsminister Kjell Magne Bondevik har i dag svart på et lengre brev som Verdikommisjonen i sommer sendte til regjeringen, der kommisjonen tar opp sentrale utfordringer i forvaltningen av de store olje- og gassforekomstene på den norske kontinentalsokkelen. Verdikommisjonen ønsket svar på hva olje- og gassformuen gjør med nordmenn som mennesker og som samfunn, hvilket ansvar som følger med å eie en slik formue, og hvordan Norge forvalter den delen av formuen som allerede er pumpet opp.

- Vi har drøftet Verdikommisjonens spørsmål i regjeringen, og forsøker i brevet å svare så utfyllende som det er mulig i skriftlig form, sier statsministeren.

Statsministeren viser til at regjeringen i mai i år la fram en stortingsmelding om olje- og gassvirksomheten. - En rekke av de problemstillingene Verdikommisjonen reiser, vil bli drøftet av Stortinget i denne sammenheng, sier Bondevik.

For øvrig vil regjeringens medlemmer gjerne bidra til den videre debatten ved å delta i høringer og seminarer som Verdikommisjonen planlegger om disse spørsmålene, sier statsministere Kjell Magne Bondevik.

Til redaksjonen: Statsministerens brev finnes på Statsministerens kontors pressemelding-side på ODIN, eller kan fås ved henvendelse til telefon 22 24 40 07/18.

STATSMINISTEREN

Oslo, 28. desember 1998

Verdikommisjonen
Postboks 8043, Dep
0030 OSLO

Verdikommisjonen tar i sitt brev av 30. juni 1998 opp en rekke sentrale utfordringer og spørsmål knyttet til forvaltningen av de store petroleums- og gassforekomstene på norsk kontinentalsokkel. Regjeringen ser positivt på at Verdikommisjonen på denne måten vil stimulere til offentlig refleksjon og debatt om hvordan det norske samfunn skal forvalte "petroleums-arven".

Regjeringen har drøftet de problemstillingene Verdikommisjonen tar opp i sitt brev. Mange av de spørsmål som reises er så omfattende at det er vanskelig å gi et utfyllende svar innen rammen av skriftlig korrespondanse. Regjeringens medlemmer vil derfor gjerne bidra til den videre debatt om spørsmålene ved å delta i de høringer og seminarer m.v. som Verdikommisjonen planlegger gjennomført.

Dessuten vises det til at Regjeringen i mai 1998 la fram St meld nr 46 (1997- 98) om olje og gassvirksomheten. I denne meldingen trekker Regjeringen opp de fleste retningslinjer for petroleumsvirksomheten og avveininger rundt disse. Stortinget har nå meldingen til behandling, og en rekke av de problemstillinger Verdikommisjonen reiser vil bli drøftet i denne sammenheng.

1. Hva gjør denne "arven" med oss som mennesker og samfunn?

Verdikommisjonen viser til at Norge er begunstiget med en enorm olje- og gassformue som vi i de senere tiår har blitt i stand til å nyttiggjøre oss. Det bør tilføyes at Norge også innenfor andre sektorer er rikelig utstyrt med naturressurser, f. eks. i form av fisk og vannkraft. I forvaltningen av disse naturressursene mener regjeringen det er viktig å tenke langsiktig og vise ydmykhet overfor den heldige situasjon Norge er havnet i. Både ut fra et økologisk perspektiv og ut fra et fordelingsperspektiv hvor en tar hensyn til kommende generasjoner er dette riktig.

Utviklingen av havretten og moderne teknologi ga kyststatene, herunder Norge, nye rettigheter og muligheter til å utnytte de store naturressursene på kontinentalsokkelen, herunder "petroleumsarven". Dette har bidratt til at det norske folk har opplevd en stor velstandsøkning. Verdikommisjonen reiser på en betimelig måte spørsmål om hva som skjer med oss som samfunn og som enkeltmennesker når vi som land opplever "å stå overfor en brå tilgang på ressurser utover det som har vært normalt." Det er mange sider ved et samfunn som utfordres når store og verdifulle naturressurser oppdages og utvinnes. Regjeringen vil likevel understreke at grunnlaget for velstandsutvikling i Norge er meget sammensatt. Det gir ikke et riktig bilde om man vektlegger petroleumsressursene alene.

Parallelt med oppbyggingen av olje- og gassindustrien i Norge har det foregått en enorm oppbygging av kunnskap og kompetanse i befolkningen, både knyttet til ny produksjon og til helt nye arbeidsmønstre og teknologi. Beregninger utført i forbindelse med St meld nr 4 (1996-97) Langtidsprogrammet for 1998-2001 anslø verdien av den "menneskelige kapital" (verdien av fremtidig arbeidsinnsats) til om lag 80 % av Norges samlede nasjonalformue. Petroleumsreservene ble anslått til om lag 6-7%. Først og fremst viser dette oss at det er kompetansen til og innsatsen fra enkeltmennesker som mer enn noe utgjør fundamentet for den velferden vi alle skal leve av i fremtiden. Dette er et aspekt som etter Regjeringens mening for ofte blir glemt når vi fokuserer på oljerikdommene og Norge som en "råvarenasjon."

Verdikommisjonen har rett i at store overskudd i norsk økonomi kan føre til at vi i Norge skyver på nødvendige, men ubehagelige, omstillinger. Det kan også gjøre det vanskeligere å få gjennomslag for nødvendige prioriteringer. For å motvirke slike kortsiktige og uheldige utslag, mener Regjeringen det er viktig å bidra til forståelse av to forhold som vi må ta høyde for i budsjettpolitikken:

- Inntektene fra petroleumsvirksomheten vil svinge med situasjonen på de internasjonale markedene. Ikke minst det siste året har vist oss dette.
- Inntektene vil, nærmest uansett prisutvikling, nå en topp om få år, for deretter å falle.

Dette er også noe av bakgrunnen for opprettelsen av petroleumsfondet som et bidrag til en langsiktig tenkning i forvaltningen av petroleumsressursene. Petroleumsfondet er for øvrig videre omtalt nedenfor.

Verdikommisjonen spør: Hvordan sikrer Regjeringen at de svakest i samfunnet ikke blir taperne i den press-situasjonen som den økende overfloden har skapt? Hva gjør Regjeringen for å sikre at samholdet i samfunnet ikke taper terreng i forhold til en grådighetskultur der den enkelte er seg selv nok?

Regjeringen er opptatt av å videreutvikle et samfunn preget av samhold, fellesskap og solidaritet, der alle opplever at de har en rolle å spille. Dette innebærer også at mennesker som stiller med færre ressurser enn andre skal føle at det er plass for dem i samfunnet. Norge er et godt velferdssamfunn for de aller fleste og forskjellene mellom befolkningsgrupper er langt mindre i Norge enn i mange andre land det er naturlig å sammenligne seg med. Velferdsutviklingen har i vårt land kommet de aller fleste til gode. Offentlige velferdsordninger og inntektsutjamning har bidratt til dette. Like muligheter til utdanning er et hovedmål for regjeringen i velferdspolitikken. Det innebærer at man må legge til rette for at også de svakeste kan få muligheter til å utvikle sine evner og få et godt liv.

Hensynet til de svakeste vil stå sentralt når Regjeringen våren 1999 legger fram en egen Stortingsmelding om utjamning av levekår. Meldingen vil belyse nærmere de fordelingspolitiske utfordringene Norge står overfor og foreslå konkrete tiltak for å motvirke tendensene til større økonomisk ulikhet og i stedet fremme en bedre innenlandsk fordeling av godene – samtidig som vi opprettholder Norges sterke tradisjon for internasjonal solidaritet.

Regjeringen er opptatt av å motvirke tendenser til utviklingen av en "grådighetskultur". Et godt samfunn kan bare videreutvikles dersom innbyggerne er innstilt på å bidra med sitt til en fornuftig og sosialt rettferdig utvikling. Alle må være villige til å ivareta solidaritet, ansvarlighet og måtehold. Dette gjelder i særlig grad næringslivets ledere.

Gjennom oppnevningen av Verdikommisjonen og andre tiltak for å stimulere til verdidebatt og en etisk og samfunnsmessig mobilisering, håper Regjeringen at det blir rom for mer fokus også på de ikke-materielle aspekter ved gode, mellom-menneskelige fellesskap som inkluderer de svakeste på en positiv måte. Det stiller krav til skole, arbeidsliv, frivillige organisasjoner og andre kulturelle og sosiale institusjoner – og til den enkeltes personlige ansvar i sitt nærmiljø. Staten kan ikke gjennomregulere alle mellom-menneskelige forhold, og vil derfor være avhengig av et positivt vekselforhold med det sivile samfunn i arbeidet for et varmere samfunn der alle – også de svakeste – får sin rett og kan kjenne seg velkommen og verdsatt.

Verdikommisjonen spør: Opprettholder vi en bærekraftig produksjon uavhengig av den petroleumbaserte økonomien?

Dette er for Regjeringen en viktig målsetting og en viktig utfordring. Regjeringen finner grunn til å framheve at Norge i statsbudsjettet for 1999 ligger an til det laveste forbruk av inntekter fra olje- og gassvirksomheten på over 10 år. Bare en prosent av statsbudsjettets utgiftsside vil i 1999 bli dekket av inntekter fra petroleumsvirksomheten. Dette beløpet er mindre enn den innstramning Regjeringen

fikk gjennom i Stortinget. Dette viser at norsk økonomi ikke er gjort helt avhengig av inntektene fra olje- og gass-sektoren, slik man av og til kan få inntrykk av.

Videreutvikling av gode rammevilkår for fastlands-Norges økonomiske utvikling er en viktig målsetting innen næringspolitikken. Regjeringen har i Næringsmeldingen som ble fremlagt i mai 1998 skissert retningslinjer for den næringspolitikken regjeringen vil forfølge inn i det nye århundret. Målsettingen er at det skal være grunnlag for et mangfold av næringsvirksomhet over hele landet. Det skal bli enklere å starte og å drive bedrifter. Ny teknologi må nyttes for å nå disse målene. Etter drøfting med partene i arbeidslivet vil Regjeringen nedsette en kommisjon for å utvikle videre strategier for fremtidig vekst og verdiskaping i det konkurranseutsatte næringslivet i fastlands-Norge. Norge ligger geografisk plassert i en *utkant* av mange av verdens store markeder. Gjennom en bevisst satsing på teknologi og kompetanse må vi som nasjon forsøke å ligge i *forkant* av de utviklingstrekk som preger oss.

Verdikommisjonen spør: Hva skal investeringene i utlandet (oljefondet) brukes til?

Gjennom oljefondet bygger Norge for tiden opp finansielle fordringer i utlandet som skal fungere både som:

- en buffer mot svingninger i oljepriser og den innenlandske økonomiske utvikling, og
- et fond som kan styrke vår evne til å ivareta de voksende pensjonsforpliktelsene vi vil møte utover i neste århundre.

Det er bred politisk enighet om å bruke overskuddet fra oljeinntektene i en slik langsiktig strategi.

2. Hvilket ansvar følger av det å eie denne formuen? Hvordan bør vi håndtere det?

Som Verdikommisjonen ganske riktig peker på i sitt brev er det helt nødvendig å erkjenne at våre olje- og gassressurser ikke tilhører dagens generasjon alene, men må forvaltes på en måte som gjør at også fremtidige generasjoner får nytte godt av de verdier som hentes opp av havbunnen.

Verdikommisjonen spør:

Er formuen godt nok sikret for framtidige generasjoner? Har vi funnet den rette balansen mellom forbruk i nåtid og forbruk i framtid?

Regjeringen anser det viktig at vi evner både:

- å sette av ressurser til fremtiden, som gjennom oljefondet, og

- å legge grunnlaget for varig verdiskaping i en periode med høye inntekter som den Norge nå opplever.

I de beregninger som Regjeringen presenterer i de årlige nasjonalbudsjett (generasjonsregnskap), går det nå frem at den norske finanspolitikken for tiden er om lag i generasjonsmessig balanse. Dette innebærer grovt sett at også fremtidens velferdsordninger skal kunne opprettholdes med den samme skattebelastning som i dag.

Verdikommisjonen spør: - Kan vi med trygghet si at dette er våre ressurser?

Spørsmålet om petroleumsformuen utenfor norskekysten rettelig er "våre" ressurser, kan besvares klart om det forstås som et rent folkerettslig spørsmål. Den norske "lov om utforsking og utnyttelse av undersjøiske naturforekomster" av 1963 bygget på FNs "Konvensjon om kontinentalsokkelen" av 1958. Senere er dette bekreftet i De Forente Nasjoners Havrettskonvensjon av 10. desember 1982. I denne konvensjonen, som er bredt ratifisert og må anses som gjeldende folkerett, fastslås i art. 77, nr. 1, at:

"Kyststaten utøver suverene rettigheter over kontinentalsokkelen for det formål å undersøke den og utnytte dens naturforekomster."

Regjeringen anser petroleumsressursene som en norsk ressurs på bakgrunn av at internasjonal rettsordning har tillagt forvaltningen av slike ressurser nasjonalstaten der ressursene finnes. Men oljeformuen gir på den andre siden Norge særskilte forpliktelser i internasjonal sammenheng. Fra norsk side har det alltid vært viktig å arbeide for økt utviklingsbistand fra den rike delen av verdens land. Norge har også selv gått i forkant for å få andre industrialiserte land til å øke sin innsats. Svært mye kunne oppnås dersom flere land var villige til å følge Norges eksempel, i første omgang ved å søke å nå den internasjonale målsettingen om å gi minst 0,7 % av landenes BNI i utviklingshjelp. Norges bistand ligger nå på 0,88 % av BNI.

I det generasjonsmessige perspektivet er det Regjeringens holdning at det avgjørende er hvordan vi forvalter de verdiene som fremkommer, og om disse styrker grunnlaget for et godt velferdssamfunn også i fremtiden. Dette blir på sin side spørsmål om politiske avveininger og prioriteringer. Regjeringen legger vekt på slike langsiktige hensyn i sine vurderinger.

Verdikommisjonen spør: Skal vi investere ressursene der hvor de gir høyest økonomisk avkastning? Eller skal vi investere der hvor de gir mest nytte for verdens fattige?

Det norske oljefondet investeres i utlandet ut fra en målsetting om å oppnå høyest mulig avkastning på investert kapital. En slik strategi er valgt ut fra ønsket om å sikre videreutviklingen av en robust norsk økonomi, også etter at petroleumsinntektene vil begynne å falle tidlig i neste århundre. Det er Regjeringens holdning at en fortsatt

robust norsk økonomi også vil være i våre samarbeidslands/u-landenes interesse. Det er på denne bakgrunn vanskelig å se for seg at Norge skulle ta sikte på "uegennyttige" investeringer av en vesentlig del av oljeformuen. Regjeringen legger til grunn at vi gjennom den ordinære budsjettpolitikk har en rekke virkemidler som er bedre egnet til å oppnå de målsettinger Verdikommisjonen skisserer i sitt brev.

Verdikommisjonen spør: Er vårt utvinningstempo (innen olje- og gass-sektoren) riktig?

Regjeringen tar sikte på en langsiktig utvinningsprofil av de norske olje- og gassressursene. Det vil totalt sett gi en samfunnsmessig gunstig utnyttelse av petroleumsformuen. I denne brede vurdering vil en rekke hensyn spille inn, deriblant miljøhensyn i vid forstand.

Langsiktighet i forvaltningen er fremholdt som en egen målsetting i oljemeldingen som ble lagt frem i mai. Olje og gass er ikke-fornybare ressurser som må forvaltes i et langsiktig perspektiv. En slik politikk vil sikre at også etterfølgende generasjoner får en del av petroleumsressursene. Konsekvensene av en for høy produksjon av petroleum kan være at for mye av samfunnets ressurser overføres til petroleumssektoren, med et svekket grunnlag for fastlands-økonomien som resultat.

Ny utvinningsteknologi har medført at en stadig større andel av oljeressursene kan utvinnes. Slik teknologiutvikling fører til en bedre ressursutnyttelse. Når denne utviklingen over flere år har gått parallelt med utbygging av nye felt, har det medført en kraftig økning i utvinningstempoet som kan være uheldig ut fra et hensyn om langsiktig forvaltning av våre petroleumsressurser.

Mye av økningen i oljeproduksjonen fram til år 2001 og 2002 vil være et resultat av beslutninger som er fattet lang tid tilbake. Mulighetene til å begrense produksjonen på dagens nivå er derfor begrenset. Det vil allikevel være rom for å innføre visse begrensninger i produksjonsnivået gjennom en mer restriktiv holdning til nye utbyggingsprosjekter. I et langsiktig perspektiv vil konsesjonspolitikken være det mest hensiktsmessige virkemiddelet for å påvirke aktivitetsnivået.

De fremtidige petroleumsinntektene er svært usikre, særlig som følge av svingninger i oljeprisen. Det er også betydelig usikkerhet knyttet til nivået på petroleumsinntekter som kan anvendes i norsk økonomi uten at økonomien overopphetes. Bruk av inntektene i et for stort omfang kan skape betydelige pressproblemer og svekke fastlands-økonomien. Usikkerheten knyttet til oljeprisen og økonomiens tåleevne tilsier en varsom bruk av petroleumsinntektene.

Hensynet til en langsiktighet i forvaltningen av petroleumsressursene må også ivaretas gjennom en forsvarlig forvaltning av inntektene fra petroleumsvirksomheten. I denne sammenheng spiller petroleumsfondet en viktig rolle.

Det er avgjørende å skille opptjeningen av petroleumsinntektene fra bruken gjennom oppbyggingen av petroleumsfondet. Dersom dette ikke er mulig, vil petroleumsfondet miste rollen som et instrument til å sikre langsiktighet.

Det siste året har vi opplevd sterkt svingende og svært lave oljepriser, noe som har virket uheldig inn på en rekke oljeproduserende land og selskaper engasjert i virksomheten. Norge ønsker et rimelig stabilt prisnivå på olje- og gassprodukter, og at prisleiet skal ligge høyere enn det lavmål som man har opplevd mot slutten av 1998. Stabile priser på det vi historisk kjenner som et mer normalt nivå er ønskelig bl.a. fordi dette gir en mer fornuftig allokering av ressurser knyttet til produksjon og foredling. Selv om konsumentland både i den rike og den fattige del av verden isolert sett kan oppnå kortsiktige gevinster ved lave priser, er Norge av den oppfatning at større stabilitet i prisene vil være i alles interesse. En skal også være klar over at en rekke utviklingsland har olje- og gassressurser som ennå ikke er utnyttet, og at for lave priser kan svekke disse landenes utviklingsmuligheter ved at det blir ulønnsomt å utvinne en del av disse ressursene. Hvem som tjener og taper på lave oljepriser er derfor et meget sammensatt bilde. Det burde uansett være i alles interesse å oppnå større prisstabilitet, og Norge søker derfor å bidra til dette.

3. Hvordan forvalter vi den formuen som allerede er pumpet opp og ”satt inn på bok”?

Verdikommisjonen spør: Hvordan kan vi sikre en etisk holdbar forvaltning? Skal forvaltningen (bl.a. mht hvilke selskaper midlene plasseres i) være synlig eller usynlig?

En stor andel av de løpende inntektene fra petroleumsforvaltningen har gått med til utføring av velferdsoppgaver og andre prioriterte oppgaver finansiert over offentlige budjetter. I de senere år er store deler av inntektene i petroleumsvirksomheten satt til side i Statens petroleumsfond. Fondet forvaltes av Finansdepartementet. Finansdepartementet har gitt Norges Bank i oppdrag å forestå den operative forvaltningen av fondet. Norges Banks forvaltning av midlene foregår innenfor et sett av nærmere retningslinjer som fastsettes av Finansdepartementet.

Det legges stor vekt på åpenhet i forvaltningen av petroleumsfondet. Fire ganger i året offentliggjør Norges Bank en kvartalsrapport om forvaltningen, hvor det informeres om bl.a. avkastning og risiko for fondet, fordeling av investeringene på ulike typer verdipapirer, og andre forhold ved forvaltningen. Videre vil fondets årsregnskap inneholde en oversikt over hvilke selskaper fondet er investert i slik at disse blir offentlig kjent. På denne måten vil det være mulig for både Stortinget og befolkningen å gjøre seg opp en mening om hvordan fondet er plassert.

Regjeringen arbeider med å supplere retningslinjene for forvaltningen av Statens petroleumsfond, med sikte på økt vekt på menneskerettighets- og miljøhensyn. Målsettingen har vært å finne praktiske løsninger som gjør slike endringer mulig, samtidig som viktige hensyn til risikospredning og risikostyring ivaretas. Regjeringens konsultative organ for menneskerettigheter og norsk økonomisk engasjement i utlandet (KOMpakt) drøftet disse temaene på sitt plenumsmøte i desember 1998. Regjeringen vil komme tilbake til spørsmålet om miljøretningslinjer for forvaltning av petroleumsfondet i revidert nasjonalbudsjett for 1999.

Statens petroleumsfond kan bare investeres i aksjer notert på børser i land med velfungerende og likvide finansmarkeder med betryggende selskaps-, børser- og verdipapirlovgivning og i obligasjoner utstedt i slike land. I forskriftene for forvaltning av fondet er dette konkretisert i 21 land. Etter Regjeringens vurdering vil det være naturlig å gjennomgå denne listen med tanke på å utvide antall land petroleumsfondet kan investeres i. Land det vil være aktuelt å vurdere er blant annet Sør-Afrika, enkelte land i Øst-Europa, Sør-Amerika og Asia. En endring av landlisten kan eventuelt iverksettes med virkning fra 1. januar 2000.

Selv med dagens retningslinjer blir det imidlertid lagt viktige begrensninger på investeringene til Statens petroleumsfond. Den gjeldende forskriften spesifiserer som nevnt konkret hvilke land fondets midler kan investeres i. Slik investeringsadgangen nå er avgrenset, vil dermed midlene være investert i land som Norge for en stor del har svært nære politiske og økonomiske bånd til. Dette er land som et stort antall norske selskaper investerer i, og som Norge importerer fra og eksporterer til. Forvaltningen av petroleumsfondet skjer således innenfor vel så strenge begrensninger som de som gjelder for annen norsk privat og statlig næringsvirksomhet.

Verdikommisjonen spør: Vil våre eierinteresser påvirke vår politikk overfor de selskaper og de landene hvor vi har store eierinteresser?

Statens petroleumsfond kan eie høyst 1 pst. av aksjene i enkeltselskaper. Selv om den samlede verdien av petroleumsfondet kan komme opp i store beløp, vil altså konsentrasjonen være relativt liten. Det er derfor svært begrenset hvilken innflytelse petroleumsfondet vil ha på de enkelte selskapene i porteføljen.

I og med at investeringene er begrenset til land som Norge allerede har en høy grad av økonomisk samkvem med, vil fondets investeringer dessuten bare være en blant mange norske økonomiske interesser i disse landene. Både statlig og privat næringsvirksomhet kan ha investeringer som er vel så store i hvert enkelt land, og i tillegg vil det være et betydelig omfang av handel mellom landene. Petroleumsfondets investeringer representerer således ikke noe prinsipielt nytt i Norges forhold til de aktuelle landene.

Verdikommisjonen spør: Hvordan kan vi unngå at staten som stor eier får uklare dobbeltroller i ulike markedssituasjoner? Vil vi i noen markeder bli så store eiere at vi kan påvirke markedenes priser og andre betingelser? Trenger vi kjøregler for en slik situasjon?

Regjeringen kan ikke se at det at Statens petroleumsfond investeres i utlandet skulle gi opphav til noen dobbeltroller. I Norge fyller staten mange roller. Staten kan ha interesse av en sak både som investor, regulator og tilsynsmyndighet. På de utenlandske markedene har staten derimot ingen andre roller enn som investor.

Statens petroleumsfond vil som ovenfor nevnt ha små investeringer i hvert enkelt marked relativt til den totale markedsstørrelsen. Likevel er det klart at dersom fondets plasseringer i et marked skulle bygges opp fra intet og helt til maksimalgrensen i løpet av en svært kort periode, så ville dette kunne påvirke prisene i de aktuelle markedene. Dette har blitt viet oppmerksomhet i forbindelse med oppbyggingen av fondets aksjeportefølje i 1998. En har lagt vekt på at denne oppbyggingen skulle foregå gradvis.

Det ble for første gang åpnet for aksjeinvesteringer i fondet fra 1.1.1998.

Finansdepartementet fastsetter en referanseportefølje for hvordan fondets midler skal investeres, og Norges Bank må i praksis legge de faktiske investeringene i petroleumsfondet relativt nært opp til denne referanseporteføljen. Det vil derfor være begrenset rom for transaksjoner mellom markeder og verdipapirer av den størrelsesorden som må til for å påvirke prisene i markedet slik Verdikommisjonen i sitt brev antyder.

4. Avslutning

Som påpekt innledningsvis er en rekke av de spørsmålene Verdikommisjonen reiser svært omfattende. Jeg vil understreke at Regjeringens medlemmer vil være tilgjengelige for videre arbeid med de aktuelle spørsmål fra Verdikommisjonen, og ønsker for øvrig lykke til med det videre arbeidet.

Med vennlig hilsen

Kjell Magne Bondevik